

Verkondiging op 4 juli 2021 - Welkomkerk - Zuidland

Schriftlezing: Handelingen 20: 6; 7-12; 16
Openbaring 3: 14 - 22

Intro

In de afgelopen week kregen wij bezoek van een oude bekende.
De collega en zijn vrouw, bij wie ik in 1978 stage heb gelopen in
Zwartsluis,

die mijn eerste preek heeft moeten aanhoren,
die ons later getrouwd heeft

en die mij bijna veertig jaar geleden ook bevestigde in Sibculo,
de eerste gemeente.

We zijn elkaar uit het oog verloren, maar onlangs is het contact
vernieuwd. Geweldig dus, dat bezoek. Je ziet er naar uit. Bereid
je voor. Samen eten ...

En zó kregen ze ook in Troas bezoek - aan de westkust van
Turkije. Waarschijnlijk het gebied dat we kennen als 'Troje' van
verschillende Griekse schrijvers. **Hoog bezoek**, want het was de
apostel Paulus, die op zijn terugreis richting Jeruzalem ná de
oversteek vanuit Griekenland dáár aan land kwam.

Zeven dagen bleef hij daar met zijn reisgenoten, waaronder Lucas,
die dit allemaal in de wij-vorm beschrijft.

Direct na het feest van de Ongezuurde Broden/het Ongedesemde
brood - Pesach/Pasen dus - hadden ze Filippi verlaten en aan het
slot horen we dat Paulus vóór Pinksteren in Jeruzalem wil zijn.
Een strak schema dus, bepaald door de Joodse Feestdagen.

Dán komt de laatste avond; de volgende morgen zal Paulus weer
verder reizen en nog één keer is hij in hun midden.

Het is de eerste dag van de week, Opstandingsdag, de aanzet tot
de latere zondag. Op de avond van die eerste dag waren de eerste
christenen gewoon om samen te komen en dan ook samen 'het brood
te breken', samen de Maaltijd van de Heer te vieren, zoals we die
aanduiding al uit het begin van Handelingen kennen.

'En Paulus, wil je nog wat delen van je kennis van de Schrift,
vertellen over hoe we Jezus uit zijn leven én uit de profetie
kunnen kennen'.

En zo houdt hij zijn toespraak voor de leerlingen ... tot
middernacht. Over lange preken gesproken... En je zult maar jong
zijn zoals Eutychus, de hele dag gewerkt, en dan in een kleine
ruimte met allemaal olielampen. Allemaal bovenop elkaar gepropt -
geen 1,5 meter en Eutychus denkt 'ik ga lekker in de venster-bank
zitten'. Met alle gevolgen van dien. Hij hoort Paulus in de verte
nog praten, maar dan is hij weg. En even later ook echt weg - een
kreet, een diepe val en dan is het stil!

'Dood' - slap als een pop. Maar Paulus staat in de Oud-Testamentische traditie. Als Elia in Sarfat (I Kon. 17: 21) en Elisa in Sunem (II Koningen 4: 34) zet hij zijn eigen lichaam in om a.h.w. de levendmakende geest **in Gods naam** weer in de jongen te blazen.

De opwekking van Eutychus bewijst dat door de Opstanding van Christus de wonderen de wereld nog niet uit zijn, zou je kunnen zeggen.

En Paulus neemt de woorden van Jezus bij het dochttertje van Jairus over: Houd op met dat misbaar, want zij leeft! Hij leeft! Hij lééft - het is Pasen geweest.

En dán is het ook tijd om het lijden en sterven **én** de opstanding van de Heer Jezus te gedenken. 'Hij ging weer naar boven, brak het brood en at' en samen zien ze het zelfs weer dag worden. Blijkbaar wijken op dat moment alle regels. Met déze gast in je midden denk je niet aan je bed.

Eutychus wordt thuis gebracht, terwijl iedereen bemoedigd is door alles wat er die nacht is gebeurd.

Hier zien we iets van het leven van de Opstandings-gemeente en hoe Oude- en Nieuwe Testament en daarmee ook Jood- en Christen-zijn in elkaar overlopen.

En Paulus, die is de gastvrijheid van de Trojanen niet vergeten. Hij komt er later weer terug horen we uit de Tweede Korinthe-brief (2-2: 12) en laat er dan z'n jas hangen en vergeet een paar boeken, die hij graag terug heeft. Timotheüs moet ze later meebrengen (2 Tim. 4:13).

Samen het Woord horen, samen het Avondmaal vieren - het bindt ook ons samen!

Een belangrijke gast - Die staat óók aan de deur van de gemeente van Laodicea.

Een paar honderd kilometer naar het oosten ontvangen ze een aantal jaren later een brief in de gemeente van Christus. Johannes, die als een soort pastorale ouderling de zorg voor de gemeentes in Klein-Azië (het huidige Turkije) op zich heeft genomen, is door de Romeinen gevangen gezet, verbannen zelfs... naar het eiland Patmos.

Zo'n lastige gelovige, die beweert dat er maar één Heer is - en dat is dus **niet** de keizer - die moet je het zwijgen opleggen. Maar nu heeft hij het grote visioen dat hij daar op Patmos ontving - ook op de eerste dag van de week, de dag van de Heer (Openb. 1: 10) - op schrift gezet en als een rondzendbrief aan de zeven gemeentes geschreven; elk met een eigen inleiding, een gepersonaliseerde aanhef zouden we nu zeggen.

'Schrijf aan de engel van de gemeente in Laodicea'
- de oudste, de voorganger van de gemeente is aanspreekpunt; hij zal het moeten delen mét, voorlezen áán heel de gemeente. Een boodschap van Jezus, de Heer!

Maar het is niet zo'n lovende boodschap. De gemeente van Laodicea staat hier het meest 'in de min' - om het zo maar te zeggen. Jullie zijn 'lauw' - niet warm, maar ook niet koud (alsof Jezus dáár nog meer respect voor kan opbrengen dan voor lauwheid). Je déntk wel dat je rijk bent, daar in het centrum van de welvaart, maar je bent armzalig, berooid, blind en naakt. Daarom - zegt Jezus - daarom raad Ik u aan:

- koop van Mij goud dat in het vuur gelouterd is, en u zult rijk zijn;
- witte kleren om u te kleden en uw naaktheid te bedekken, zodat u zich niet meer hoeft te schamen;
- zalf voor uw ogen, zodat u weer kunt zien.

Al die dingen waarin ze groot en rijk dachten te zijn, ze blijken niets waard. Jezus raad ze aan om bij Hém hun toevlucht te zoeken - Hij dwingt niet, maar het is een liefdevol advies.

En dan volgen even later die woorden:

'Ik sta voor de deur en klopf aan. Als iemand mijn stem hoort en de deur opent, zal Ik binnenkomen, en we zullen samen eten, Ik met hem en hij met Mij'. (3: 20)

Een Gast aan de deur, aan de deur van de gemeente, aan de deur van ieders leven: Hij breekt niet in, maar vraagt zachtjes toegang tot het hart. Ook tot het hart van de Gemeente. Zoals iemand ooit zei: 'de deurklink zit aan de binnenkant'! Hij breekt inderdaad niet in, maar jij mag open doen, wij mogen Hem verwelkomen.

Dát gold lang geleden in Laodicea, maar dat is ook voor vandaag. 'We zullen samen eten' In de oude Statenvertaling staat: 'we zullen samen Avondmaal houden' - ik heb het nog even opgezocht. 'Ik met hem en hij met Mij'.

Of dát Avondmaal daar inderdaad bedoeld wordt, is even de vraag, maar vandaag is het toch de inhoud van de verkondiging. De Heer wil in ons midden zijn. Hij **is** aanwezig in brood en wijn, maar Hij vraagt ook toegang tot ons hart.

Samen mogen we zó Avondmaal vieren.

'Kom, want alle dingen zijn gereed' zei een oud formulier. Zó is het nog steeds, ook in 2021. Alles is er klaar voor! Ook op déze eerste dag mogen we 'het brood breken' - de beker opheffen. Jezus Christus is onze Gast én wil onze Gastheer zijn. Wijs Hem niet de deur, maar verwelkom Hem!

Dán mogen wij 'samen eten'.

Gedenken zijn offer voor ons leven.

Gedenken zijn Sterven, vieren zijn Opstanding.

Het is niet voor niets de Eerste Dag. Welkom!

Hij wacht, met open armen!

Amen